

Escoltàvem cançons de Raimon.

I els pares em contaven històries.

Històries d'opressors i d'oprimits, de guerres, de pobresa,

de lluita,

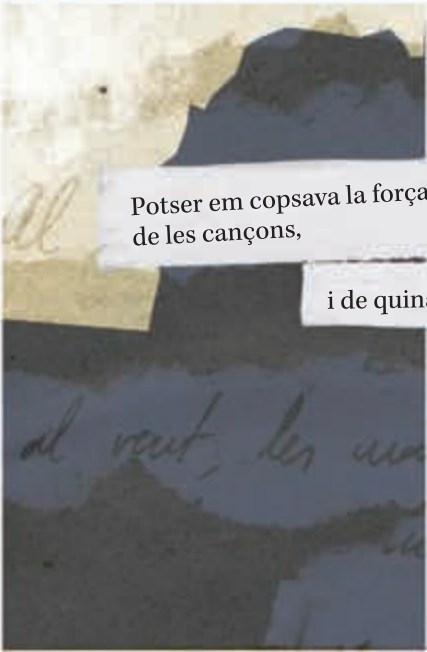
d'amor,

de molt d'amor...

Històries difícils d'entendre per la meua innocència,

però que em despertaven la curiositat.

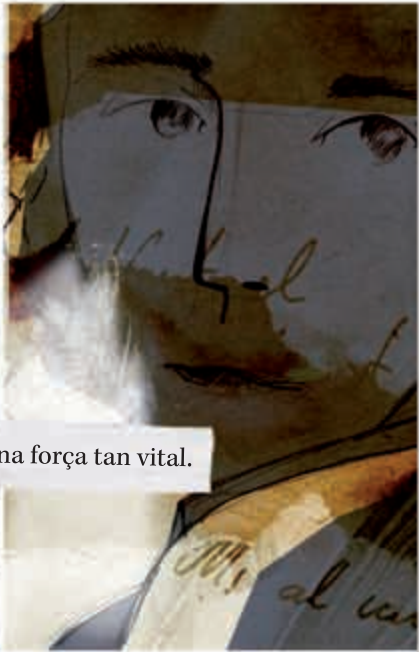

Potser em copsava la força
de les cançons,

i de quina manera!

Una força tan vital.

I era precisament eixa passió per la vida,
la que alimentava la meua curiositat per saber,

per conèixer.

Semblava el crit d'un jove guerrer
que lluita per canviar les coses.

al vent,

al vent del

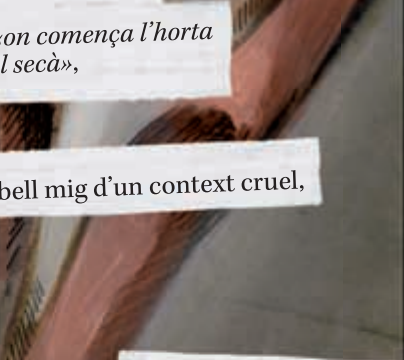
sup al vent, la casa de l'heretge

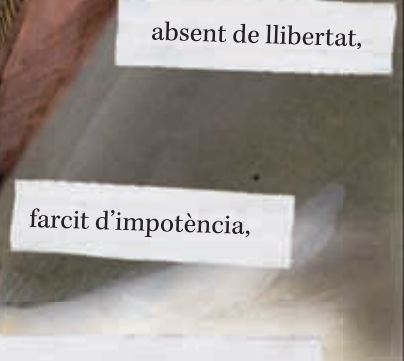
Els pares em deien que, per entendre
eixa força rebel calia entendre també
el context, els orígens.

La joventut insurgent
d'una formació proletària,

situada «on comença l'horta
i acaba el secà»,

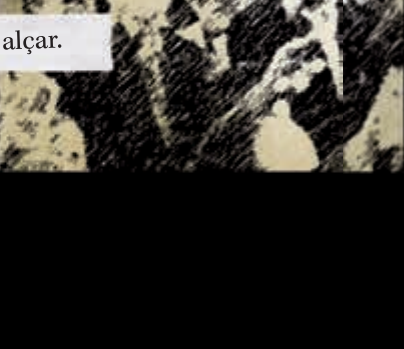
al bell mig d'un context cruel,

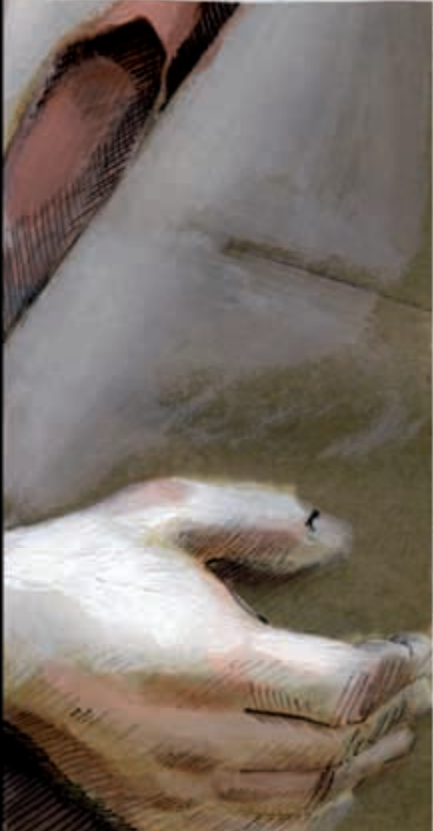
absent de llibertat,

farcit d'impotència,

on s'intentava respondre amb
dignitat, mitjançant la lluita,

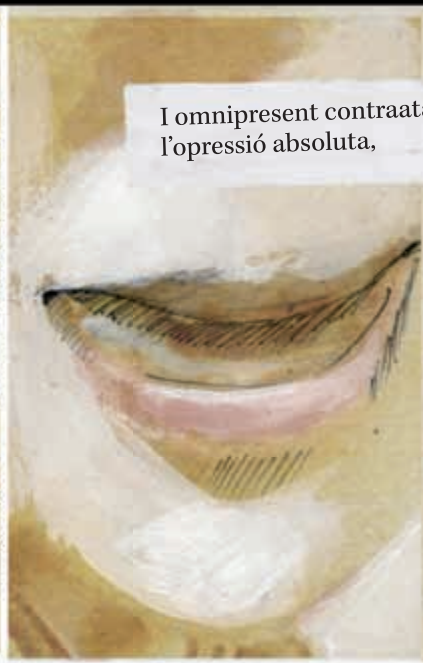

però on restaven finalment
ofegats per l'opressió;

com podien, es tornaven a alçar.

BALLADORA
A CALD...

I omnipresent contraatacava l'opressió absoluta,

la del dictador.

Aquell dictador.

«Tires la pedra

On anirà?

Qui sap on va?

Qui sap l'home on anirà?»

«... i on anirà l'home, mare?

És una manera de dir que tots busquem el nostre camí en la vida».

A un xiquet de deu anys degué ser difícil explicar-li aquell existencialisme rebel.

Però potser no em costava tant entendre la força de Raimon

quan amb díhuit anys va cridar els primers versos d'*Al vent*

anant de paquet en una moto de Xàtiva a València.

El fet és que m'agradaven les sensacions i els jocs de preguntes que Raimon plantejava.

D'alguna manera em feia sentir implicat en totes les qüestions,

parlava de nosaltres,

dels meus pares,

de mi.

Dubtar resultava estimulante.

És així com ens movem, evolucionem, vivim intensament.

Equivocar-se i dubtar,

l'única manera de millorar,

d'avançar:

«L'única seguretat,
l'arrelament dels meus
dubtes, ve potent quan
tu te'n vas, tant si t'ho
creus com si dubtes»

A l'inici dels 60, Raimon llençava
la pedra i anava al darrere,

feia un pas cap a Castelló que el portaria
a actuar a Catalunya amb un èxit rotund.

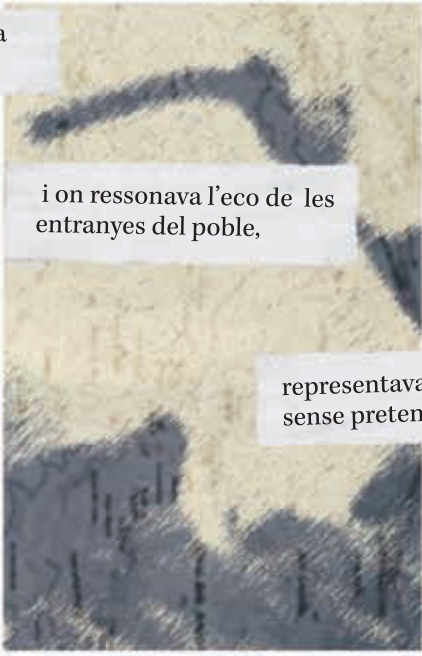
I és que no costava gens sentir-se
identificat amb cadascuna de les
seues cançons.

Quanta gent es quedava encisada,
enamorada d'aquell home sa i de la
seua convicció?

Quanta gent compartia aquells desitjos?

La seua veu enèrgica, que mirava
endavant, famolenca de canvis

i on ressonava l'eco de les
entranyes del poble,

representava magistralment,
sense pretensió,

tots els seus anhels i
tots els seus sentiments.

Amb aquestes cançons també vaig
descobrir el significat de la paraula
censura,

encara que no acabava de
comprendre'l del tot.

Vist amb la innocència d'un
xiquet, despullat de prejudicis,

és molt difícil d'entendre que algú
puga rebutjar-te per parlar una llengua,

fins i tot marginar-te a
la terra que l'ha vista germinar.

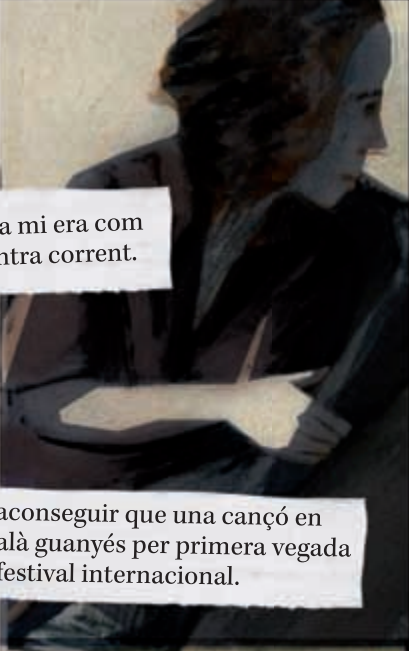

Però a poc a poc entenia tot allò, anava vivint-ho a través de les cançons.

Raimon per a mi era com un heroi, contra corrent.

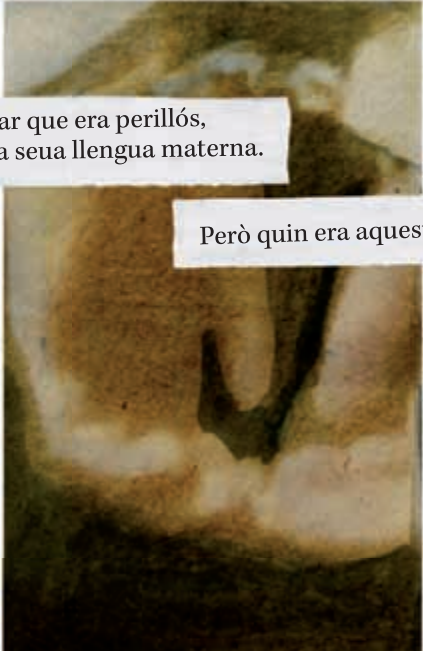
Va aconseguir que una cançó en català guanyés per primera vegada un festival internacional.

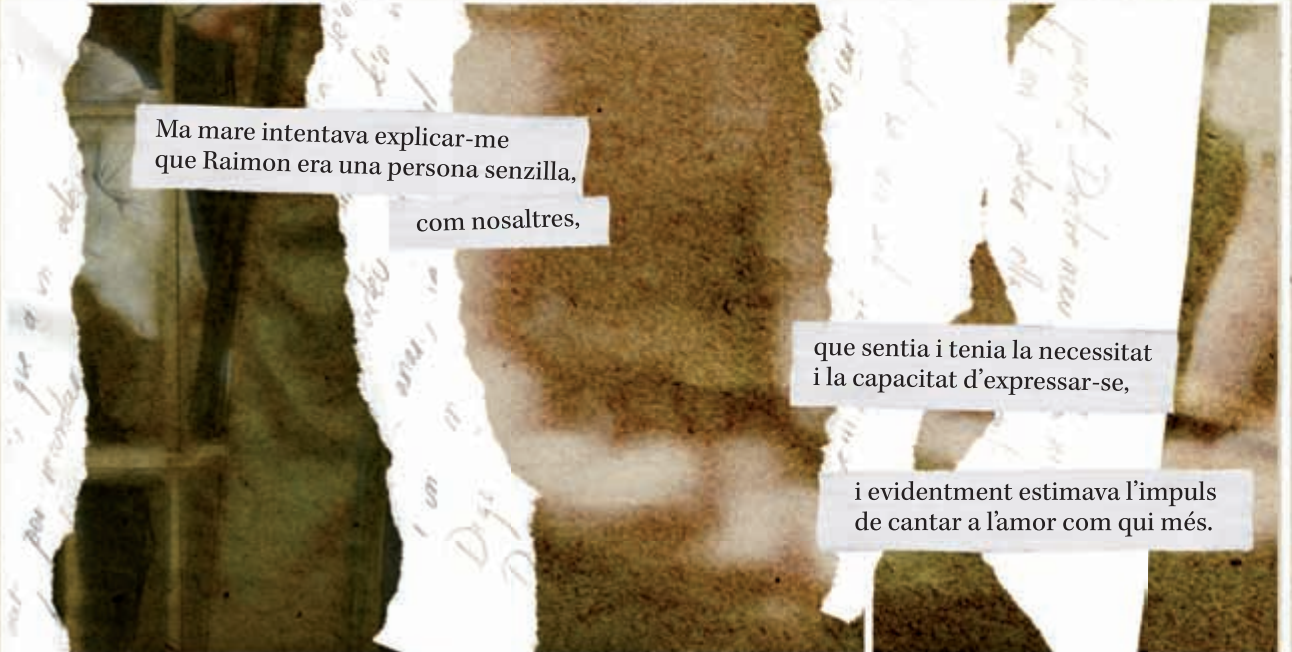
Em contaren que la policia va detenir Raimon arran d'aquest triomf.

Es van adonar que era perillós, cantant en la seua llengua materna.

Però quin era aquest perill?

Ma mare intentava explicar-me
que Raimon era una persona senzilla,
com nosaltres,

que sentia i tenia la necessitat
i la capacitat d'expressar-se,

i evidentment estimava l'impuls
de cantar a l'amor com qui més.

Què pot ser més sincer i esclaridor
que cantar allò que sents,

amb talent i de manera transparent?!

«...terra i força», i seguia encoratjant-me
la potència del seu cant...

l'amor i la humilitat anaven
de la mà.

